

Zbieg wniosku o ogłoszenie upadłości z wnioskiem restrukturyzacyjnym a bezskuteczność czynności prawnych dłużnika

Wzbogacenie polskiego systemu prawa o ustawę – Prawo restrukturyzacyjne¹ wymusiło na ustawodawcy wprowadzenie rozwiązań legislacyjnych mających za przedmiot ustalenie reguł pierwszeństwa w sytuacji zbiegu wniosku o ogłoszenie upadłości oraz wniosku restrukturyzacyjnego. Choć kwestia ta została rozwiązana w sposób stosunkowo prosty, tj. poprzez uznanie – co do zasady – prymatu wniosku restrukturyzacyjnego, to niejako na uboczu pozostawione zostały zagadnienia proceduralne takiego rozwiązania. Ich doniosłość prawna jest jednak o tyle istotna, że warunkują one szereg konsekwencji związanych z zainicjowaniem procedury insolwencyjnej. Przedmiotem niniejszego artykułu jest omówienie zbiegu wniosków w kontekście początku biegu terminów, od których należy liczyć bezskuteczność czynności prawnych dokonanych przez dłużnika (art. 127 i n. p.u.²). Brak stosownych przepisów w tym zakresie implikuje bowiem szereg niejasności interpretacyjnych o daleko idących skutkach dla praw majątkowych wierzycieli.

**BARTOSZ SIERAKOWSKI
NORBERT FROSZTĘGA**

Pierwszeństwo restrukturyzacji

Zasadniczy cel postępowań restrukturyzacyjnych został określony w art. 3 ust. 1 p.r. Jest nim dążenie do uniknięcia ogłoszenia upadłości dłużnika przez umożliwienie mu restrukturyzacji w drodze zawarcia układu z wierzycielami, a w przypadku postępowania sanacyjnego – również przez przeprowadzenie działań sanacyjnych, przy zabezpieczeniu słusznych praw wierzycieli. Głównym założeniem p.r. jest zatem wprowadzenie skutecznych

¹ Ustawa z 15.05.2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1574, ze zm.), dalej: „p.r.”.

² Ustawa z 28.02.2003 r. - Prawo upadłościowe (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 233, ze zm.), dalej: „p.u.”.